

Т 2850

№ 43

МИЛАН ДЕДИНАЦ

ЈАВНА ПТИЦА

МАРСИАС

Звездо, звездо, у небу ти, а ја те љубим,
травком овом, овом ево је берем, једином, спором, ах са чела
ми плавог, чврстог у гробу. Када те изгубим усамљен са ове воде
у тмуре гудуре за жалом, опет — нека си здраво! Здравом једина
звездо што сам те дуго гледао, Звездо јутарња. Јутарња звездо,
пуста звездо у мору. — Море, сувише тихо, шуми, шуми, шуми,
шуми... или ћу гадно да заспим, ту, уз црну алгу, говори, ромори,
море.

Ти звездо, а ја те волим више од ^атитуле, не-сна мог,
више од цвета тог наднетог дванаест верних ноћи! До круне,
крупне над лицем, опаке, са пет зубаца сраслих у левак раширених
из цеви; ја вребам, ја пазим твој двооки стубић.....

Две ноћи се, с трзајем, одваја. Шта стрепи, шта ли то чува?

Сину, -- на трулој грани раствори се цвет. Развија листове споре.
Ах прва птица прну кроз небо отворено!
Зорило крупно је ходао, ноћу, по свим собама.

Увек тишина

Нешто је било

кад је сишла до мене.

Први пролетњи дан!

Сву ноћ је падала киша и ветар шуко

— шрго сам се из сна

и прозор затварао

иа ћу рано да пођем

да се раскићам шта ради.

Не поћох испод шуме која је Црна, за тебе, за твоју руку, која је
легла, ноћу, по пољу, у врућем блеску.

НЕ! Плаче лице, и твоје, од липе злата која не навре са младим
небом — рано, не паде.

НЕЋУ, А ТО ЈЕ СМЕХ.

Нисам га знао али је он
заблудели уздах у мени.
Ошкуда ти на овај сан,
боле, суморни друже?

Да се у небо винем
ал увек ти си ми, ти!
Низ реку да догрцам
крв ми на руци ври.

Свуда ме прати на пућу
у сваком божијем кућу,

Никуд се маћи! Никуд изаћи! — чекати.
Нико да лупи у твоја врата, кућа проклета. Ни шљунак на стази
под сутон, ни ветар да дирне лист — у понор би се срушила.
Тако се будим!

**О сваке ноћи ишчупам седу длаку
и не знам како
Бол, мртав бол ме чека иза зида
Мртав, без свежег цвећа, небеског вида**

Ах птица, ПТИЦА! не хте са гране да одлети
никад мени

Неће
а ја?
ах ја сам стао!
Па ја сам стао, стао, стао

Неће, неће
мени

до плавих небеса
стићи, доћи неће,
по граду самац мртав кад се крећем

Видим, али мени полетети неће
никад
грану, светлу грану, занијати неће
птица

Ти ниси подигла глас, сагнем се да те слушам.

Та птица додирнуће све редом. Ево је! иде, хода, ја чујем песму;
она је као јесен, долази преко њива.

Пламти цвете. Лишће ово не може да се угаси, букће, само га
пале, пламса под ноћ. Вије се, пишти. Слушам га, — савија се у ноћ.

И до нас она ће доћи. То она, она иде, ох тиша је од биља,
гази са гране на грану, превија се над брегом, — и леће.

Гле, ветар са груди њених у лице ми слеће,
леден,
— ја чекам додир крила

Уђем у собу: на столу осећам да ти је рука била, твоја.

